

KECSKEMÉTI LAPOK

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre . . . 2 . 50 . . . Egy szám ára 12 kr.

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árlengedés adatok.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: HALASI-ÚTCA, 17. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCA, 184. SZ.

Bélyegdíj minden beutalásért 30 kr.

Előfizetni az év folytatán minden hónap elején lehet.

Ültessünk gyümölcsfákat.

Városunkban mindazok, kik gyümölcsöt termelnek, egy-egy jó gyümölcszüret jövedelmét és örömeit élvezik, kik annak idején naponként a nagymérvű szállítást látják; azt hisszük, kivétel nélkül meg vannak győződve arról, hogy a gyümölcstermelés itt közzgazdaságunknak egyik főtenyézője és mint ilyen — különösen most, midőn a közlekedés fejlődése nagy tért nyitott meg gyümölcs kivitelünkkel szemben — indokolt és időszerű, hogy városunk gyümölcstermelésére buzdító szót emeljünk.

Ha visszatekintünk hazai gyümölcstermelésünk történelmébe, örömmel kell elismerni a haladást, mit 30 év alatt tanúsítottunk, különösen még az alföldi síkjain is; magyar városaink dícséretes szorgalommal vetélkedtek a gyümölcstermelésben, melyek között Kecskemét első helyet vívott ki magának, mit hogy a jövőben is megtartsa, most már kettőzött erőre és kitartásra leend szükségére. Elmondjuk miért.

Minél inkább foglalkozunk a hazai és külföldi gyümölcstermelés ismeretével, Anglia-, Belgium-, Francia-, Németország és most már Amerika nagy gyümölcstermelésének tudomány s művészetével gyakorolt — és államilag is gazdagon segélyezett — buvárokodásait megfigyelni kísértjük, óriási előhaladást látunk azok részéről és nagy úrt köztünk, melynek lehető betöltésére gyümölcstermelésünk fejlesztése és kereskedelmi érdekeink megóvása végett törekedni halaszthatatlan feladatunk lett.

Hazai pomologusaink már felismerték ezt és kormányunk is igyekszik feladatának megfelelni; de vannak helyi érdekeink, melyeket előmozdítani saját magunknak áll kötelességünkben. Külföldi érdekeink megóvása hazai gyümölcstermelésünk egyetemes feladata

ugyan, de azért nekünk még azon helyi hivatásunk is marad fenn, hogy saját édes hazánk nagy törekvései gyümölcstermelésének és a gyümölcstermelés fejlesztésében mind inkább kimagasuló városok soraiban, eddig elfoglalt helyünket megtartsuk és gyümölcstermelésünk kereskedelmi jövőjét velük szemben is biztosítsuk.

Nem elég megelégednünk azzal, hogy van több jeles gyümölcsünk, melyet a külföldre messze elvisznek, másutt jelesnél-jelesebbek is vannak; a tudomány halad és a pomologia tudomány lett, melynek bírásával újabb-újabb jelesnél-jelesebb fajok állíthatnak elő, igazán az emberi búvárokodás dícsőségére.

Nekünk, ha azokkal nem versenyezhetünk is, nyomukba kell haladnunk; kísérleteinkkel követni folyton a másutt elért eredményeket. Ez első sorban városi műkertünknek, azután szenvedélyesebb gyümölcstermelésünknek feladata.

Hogy a gyakorlati kísérletek cél-szerűségét tényre igazoljuk, szolgáljon tanúságul nekünk Erdély gyümölcstermelésének nagy fejlődése. Ugyanis huszonkét évvel ezelőtt az erdélyi gyümölcstermelés legjelesebb fajú almáikat leírva rajzokban ismertették meg hazai közönségünkkel. Ezek voltak Pónyik, Batul, Gyógyi, szász papalma stb. A németországi pomologia figyelmes lett rájuk és különös! a Batul hamarabb elterjesztették ők ott náluk, mint mi hazánkban.

Erdély kiválóbb gyümölcstermelése mellett a külföldi haladás nyomába sietni el nem mulasztották; műkertjeikben a legjelesebb új fajok beszerzése és kísérleti termeléséről gondoskodtak. Pár év előtt osztályozták összes gyümölcseiket bel és kereskedelmi értékük szerint mindkét irányban. És látunk minő sortrendet találnak 22 év után!

Erdélynek legkittünőbb almái sorrendben: Gravensteini, Havasi fürtös, Pomme ananász, Londoni peppin, Ananász renet, Multhaupt karmin renet, Muskotály renet, Van Mons renet, Angol arany téli parmén, Ádám parmén stb. Sorrendjünkben a Pónyik 17., a Batul 23 ik számot nyerte, az egykor híres szász papalma egészen hátra szorult. A fenn sorolt 10 kittünő alma-faj közül 9 idegen földről vette eredetét, egyedül a Havasi fürtös — Montineska — erdélyi faj maradt meg közöttük.

Ebből nincs más tanúság mint az, hogy a régi őszalmák a meghonosítottak által hátrébe lettek szorítva. Mi a Batul, mely Erdélyben a pogácsa-alma értékét képviseli, most kezdjük kísérletileg termesztetni.

Hogy magunkat a gyümölcstermelésben tájékozzuk, szükséges először saját helyi, azután hazai gyümölcstermelésünk összességét azoknak bel és kereskedelmi értékét osztályozva ismernünk, helye neveiket tudnunk, továbbá a külföldi még csak leírásokból ismert fajokra figyelemmel lennünk, hogy azoknak legjelesebb kísérleti termelés végett megszerezhessek. Ha e képen fogunk rendelkezhetni, akkor gyorsan belátandjuk, hogy közzgazdaságunk e fontos tényezőjének emelésére mily sokat mulasztottunk, és mennyi teendők van.

Miután mindezt egyes gyümölcstermelésünkől várni alig lehetne, városunknak két hivatott közege van, mely karöltve e téren rendkívül sok szolgálatot tehet. Értjük Gazdasági együletünket és a városi műkertet felett intézkedő bizottságot. Örömmel jelenthetjük, hogy mindkettő munkára ébredett és hathatós lépést tesz előre.

A Gazdasági Egylet nagyerdemi elnöke Horváth Döme úr nagy isme-

retségeinél fogva sok jeles fajú alma, körte és szilva ojtó-galyakat szerzett együletünk számára, melyek a tagok között ingyen fognak most kiosztani. Elhatározta az egylet Kecskemét és vidékének gyümölcstermeléséről jegyzéket és osztályozást készíteni, azoknak már megállapított helye neveit közleni, mely alapjául szolgáló helyi gyümölcstermelésünk részleteiből ismeretünk.

A műkerti bizottság több kittünő új fajokat ojtó-galyait rendelte meg, melylyel nagy lendületet ad a műkert emelkedésének.

Egyezőval gyümölcstermelésünk érdekében tényleg több irányban örvendtes lépések tettek.

Városi műkertünk kibocsátotta gyümölcsfa árjegyzékét, melyben sok kittünő fajok találnak, olcsó árba téve; még a legszegényebb ember is könnyen beszerezheti azokat. Ne szalasz-szák el! a kik csak tehetik, a kedvező alkalmat. A kinek csak parányi kis földje is van, ültesse egy-egy pár fát, tegye azt magának, családjának édemé, értékessé, mert az emberiség számára nincs hálásabb a gyümölcstermelés.

Hogy miféle fákat ültessünk, elmondjuk legközelebb.

Politikai szemle.

Az apró-cseprő törvényjavaslatok egymást érik a képviselőház napirendjén. Az uszortörvényt követte a vadászati törvény, majd a floxera írtásáról, a megyék háztartásáról s legutóbb a vadászat és vadászati fegyverek megadóztatásáról szóló törvényjavaslat. Élénk vitára szolgáltatott okot a vadászati adónak 12 frtről 6 frtra leendő leszállítása végett beadott indítvány, melyet eleinte a kormányptól körölből is többen támogattak, de midőn a pénzügyminiszter úr tárczakérdést csinált az eredeti szerkezet megszavazásából, mindannyian ellátoztak, s huszonkilenc többséggel a 12 frtot megszavazták. Valóban figyelemre méltó azon kitarás és szívósság, melylyel kormányunk az adók

TÁRCZA

A magyar főrendek Rameau-já.

Hidre vasárnap délután volt. A jégspott fűzők tömegesen indultak ki a befagyott tó sima jegére. Mennyi szép rózsás arcza lehet a fagy a pirt! Mily sok kedves alak suhog ott tova előlünk — majd itt repül felénk, majd ott közeledik hozzánk — alig, hogy láttad — nines — elrepült, mint a phantom. De a fáradt testnek már nem szórakozás ez, félre vonul a meleg kandalló mellé és ott elmélkedik elmúlt idők szép napjai felől. En úgy tevém és oly megelégedett voltam en-magammal, hogy épen úgy tevém.

A főváros egyik előkelő ügyvédjénél szivesen látott vendég vagyok. Ott szép társaság szokott együtt lenni — és a szellemes házi nő szellemes ötleteivel, ügyes conversatiójával mindig elragadt — és én Istenem! hát kivetheti rossz néven, ha oly szivesen keresi fel az ember azon halljékat, hol még szellemes képezi a mértéket, mely szerint méretünk. Pedig mily ritka már az ily halljék!

Belépők! Belépéseimkor csak a házi nő vesz észre — mosolyogva fogad — újait ajkaihoz illeszti, figyelmeztetvén, hogy csendben maradjak. Mi ez? a nagy társaság, mely csendben ül és hallgatja egy már éltetőbb férfi csevegését. Meghűződtam a függöny redői közt és széjjel tekintek. Mily szép hölgy-koszorú, és a férfiak kir. táblalibor, ügyvéd, a főváros egyik ősmertelt írója; eme komoly férfiak, ily csendben figyelmen halgatva, egy előttem még ismeretlen úr szavait. Feltűnt előttem e kicsiny alak, e csupasz

arcz, a kopasz fej. Rajta a ruházat már rég ki ment a divatból, nyakán egy nagy kendő. Különös! gondolom magamban. — Beszédjét élénk gesticulatióval kísérte és szemei fényltek, mint két fényes csillag. És e szem fényéből elém sugárzott a lélek fénysége, a szellem fénye. Még azt sem tudtam, hogy miért és én vonzódtam érzetem e férfiúhoz. Égtem a vágytól őt megismerhetni.

Most hangos nevetés hallatszik, az egész társaság elragadtatásának adja kifejezését. Ez alkalmas pillanat arra, hogy észrevegyenek. — Belépők! Szívélyes üdvözlések.

— Be kár, hogy oly későn jő — szól a kedves házi nő.

— Mulasztottál beszéni — mondja az ügyvéd a ház ura. Ezzel karon fog, odavezet az ösmertlen férfiúhoz. — „Engedje meg gróf úr, hogy bemutatam fiatal jogász barátomat!” És oly nevet hallok említeni, melynek viselője nagy szerepet viselték és viselnek hazánk történetében. — A gróf kezét nyújt és leereszkedő, nyíjas mosolylyal fogadja a bemutatást. — Ugyan gróf úr — még-még — oly szípen tudja előadni!

A beszedés gróf úra hozzáfogott az elbeszéléshez. En szembe vele foglaltam helyet. Ferdinánd császár midőn uralkodásának egyik évfordulóját megtűnnepte, nagy udvari ebédet adott a Reoutenben Bétsében.

A közönség a karzatokon helyet foglaltott és onnan nézhette, mint ebédelt az udvar. En mint apród mindig a felségek körül voltam. Tisztelem vata őket szolgáltni. Az étket a lakájoktól átvevém és odanyújtam a felségeknek. De ők nem izlették meg. Tiz-tizenötösztör nyújtam oda a nehéz ezüst tálatka, a felségek egyszer sem nyúltak hozzá. Végre az ebéd megvált, és én hivatászerfen

nyújtom a mozdódényt. Ő felsége mosolyogva feléje tartja kezeit és megmossa. Mialatt letörtölte kezét, így szólt hozzám: Es is a grosse Dummheit — aber es muss halt sein!

— Látja gróf úr ezek oly szép gyöngyök, ha egyszer összefűzi őket, memoirjait megírja, meglepné velük a magyar közönséget.

— Hja, köteteket kellene írnom, de ezt hagyom másra, én nem tallok benne erőm, nem maradna időm a komolyabb foglalkozáshoz.

— A bölcsészethez és történelemhez! mondja az ügyvéd úr! — A gróf mosolyogva igenlőleg intett.

— Laikusnak társaságában, bocsánat hölgyeim, hogy kegyedekek számítom azokhoz, az ily élményeim előadásával szórakoztatam a jelenlővöket — és ez nagyon haladatos. Vagy talán elütemsem fel nézeteimet a bölcsészett körül, melyért rajongok? Ha elmennék, azt mondanék, egybe be tudákos, unalmas ember, így pedig fogadom, hogy azt mondják, nagyon kedves ember az öreg gróf — nemde hölgyeim?

— Úgy van, a gróf úr szeretetre méltó ember, de aztán ne tartsa nagyon laikusnak a mi nemünket!

A gróf feláll, szivarkára gyújt. Egyik gyufa a másik után alszik el.

— Hihetetlen! — mondom én — mialatt tüzet nyujtok.

— Hihetetlen! — kéri a gróf. — Ön ifjú barátom, könnyelműen játszik a szavakkal. — Tudja mi a hihetetlen? Majd nyujtok egy példát.

— Ön mindenesetre ősmerte atyámat!

— Igen, mint neves történetíró.

— Tudja az is, hogy esolnakázás alkalmával a Starenbergi tóban lelé halálát. Hát hallja! Egy este később jöttem haza mint rendesen. Agyam az ajtó mellett állott. Lefeküdven, kedvezem olvasmányomat a Kosmost vettem kezembe és kezdek olvasni. Egy gondolnál leteszem a könyvet és elmélkedni akarok felette, a mint egyszerre az ajtó nyílni látom, holott lefevés előtt bezártam azt, és ágyam mellé jó boldogult atyám áll egy nagy zöld köpenyegben. En megjedek. A könyvet az asztalkára teszem és várom, hogy mi lesz. Az alak mosolyogva néz felém, én erősen szemébe nézek és most lassankint szélylyel folyik a látvány a levegőben. Ime, itt nyúl át a véges a végtelenbe, itt működik egy tudunk kívüli tudat, melyet mi bölcsészek hiába kutatunk.

— Igaz! gróf úr, kérem, hallgassa meg ezen esetet, mi szintén megtörtént, és mi annak idején annyira foglalkoztatá az orvosokat és bölcsészeket, magyarázza meg nekem.

— Hogy beszélhet így, hogy tehetnék én elfoghatóvá valamit, a mi megfoghatatlan? Mert ha elfoghatóvá tudom tenni, akkor nem elfoghatatlan, és Ön elvesztette volna annak elmondásával a kívánt hatást. De halljam.

Egy fiatal házaspár mézeshetek eltöltésére a Schwajzban egy nyaralót bérelt. Boldogan multak el a napok. A férj, ki nagy sportman volt, előkelő társával vadászatra indult; nejt azzal vigasztalta, hogy 3 nap múlva visszajő. Napok mulnak, a 3 nap le-tunt, a férj nem hallat magáról semmit. A szegény nő, ki a napot festéssel tölté el, abban levén legszébb szórakozást, a harmadik napon türelmetlenül dobta el az esetet, férjét várta — de hiába.

folytonos emeléséhez s újabb rendszerezéséhez ragaszkodók; s bár méltányoljuk a pénzügyminiszter úr azon törekvését, hogy az államháztartás egyensúlya helyreállítsassék, mégsem lehetünk az irányban megnyugtatók akkor, midőn azt látjuk, hogy az adóterhek legmegfelelőbb fokozása mellett is folytonos és állandó deficit mutatkozik. Ha egyszer a jövedelmeket nem lehet fokozni, a kiadásokat kell redukálni. Meg vagyunk győződve, hogy e nélkül az egyensúly sohasem fog bekövetkezni, s mindez csak az állam hitelének rovására történik.

Francoziaországban a miniszterválság egy időre véget ért, a Ferry-miniszterün megalkotás, s nyilatkozatát követendő politikáját iránt már közlése is tette. Ebben általában a béke politikája van hangsúlyozva, de úgy, hogy ez a tételekkel egyértelmű nem legyen, s a köztársaság érdekei minden irányban megővőssanak. Ezzel egyidejűleg remélhető, hogy a senatus és kamara közti conflictus is el fog enyészni. — Oroszországban készülnek a császár koronázására, a nihilisták valószínűleg titokban, mert hogy végkép elhallgattak volna, alig hihető. — Irlandában a dublini gyilkosság és összeesküvés felfedezése s az ez iránt folytatásban levő tárgyalások képezik kizárólag a beszélgetések tárgyát. Carey, az összeesküvés egyik részese lett az áruló, s most részletes vallomásokra tesz, melyek egyes eseményekre kellő világosságot vetnek ugyan, de több mint bizonyos, hogy az összeesküvés több részesi s fejei továbbra is titokteljes egyének fognak maradni.

Fővárosi levél.

(Meglepés a kávéházban. — Samu. — Egy „napi hír.” — Pinczerek Eldorádója. — Örökös fegyverszerzés. — Pázmány megívja. — Állatvédő piztolok. — A telegraf mint bárhaj-közvetítő. — Hentaller-Tóvölgyi. — Hermann Ottó és a rabbi.)

Hogy tegnap a szokott kávéházam felkerestem, nagy meglepetést váltottam ki. Mint állíle törzsvendég a fecskefarkú Samu pinczer máskor már akkor szokott üdvözölni, mikor kezemet kívülről a kilinésre teszem, s szinte az ótészra kihallatszik, a mint torkaszakadtából elrikoltja magát: „A szőzójá, jó napot kívánok!” s még jóformán be sem léptem, kabátom már egy szögön lógott, szokott asztalomnál pedig ott párolgott Mokka illatos leve pikkoló csészében; tegnap azonban oly néma csendben léptem be a kávéházba, mintha Samu ajkait Wertheim-lakkal zárták volna le és a szokott szibongáson kívül csak az üvegajtó csikorgása üdvözölte megjelenésemet.

Samu, a máskor udvariasan bókó, két-rébe hajlott Samu, ki azt sem tudta hova tegyen, mikor meglátott, most rám sem hederített, s oly méltóságos grandezavát sasziorított el mellette sarkindúli everlastin topánkjában, mintha legalább is az öreg Jupiter telefonozott volna le érte az Olympusról, hogy menne föl hozzá „saját külön” Gany-médjének. Ennél okosabbat már igazán nem tudtam küldni. Pedig volt elég időm a fejemet törni. Hiszen egy jó negyedóra telt bele, míg én Samu hosszú löcs-kerja felém irányult egy kelőlen felszerelt tálcával.

— Mi bűjt magába Samu? — kérdeztem kissé indulatosan.

Ó azonban nem hajtotta meg magát,

Nap-nap után mulik, a nő türelmetlensége félelemmá változik. Kinos sejtetem marczangolja szívét, napról-napra melankolikusabb lesz, végre mintegy eszméletlenül járt, összefüggés nélküli szavakat ejtett ki, egy neme az örülésnek fogta el. Egyszer éjjel, 2 héttel azután, miután férje eltávozott, az ágyból kiugrik; a komorna megijed és ez látta, a mint fészték, ecetet kezébe vett és fészteti kezdett. Szemei becsukva, mint a holdkörös. A mint munkáját befejezte, visszafeküdt az ágyba. A komorna a képet elvette. A kép egy egyszerű ábrázolt, magas fák környékéről és ott a sziklahasadék előtt egy felfordult kocsit látható, mellette vérben egy férfi. Erélyes kutatás után, hetek múltán megtalálták a nő férjét. Egy hegyzorosban, mely magas fától környezve volt, a sziklahasadék előtt egy felfordult kocsi mellett vérben fektett a férj. — Nos, gróf úr, hol leljük erre mi halandók a magyarokat?

— Hallottam én is ezen esetről, itt csak bizonyítva látom a láthatatlan istenség működését. Hiába keressük az egy funkciójában ez okot — téves bölcsélet az.

— Tehát gróf úr, hisz egy isten létezésében?

— Feltétlenül!

A társaság a mellékszóba vonult, hol thea várt mindegyikre.

A férfiak a tudós gróffal még visszamaradtak, és hallgatták szelleműs érvélését az istenség létele körül. Ennek alapos megismerésére ajánlotta könyvét, mely a tárgyról foglalkozik és ezeltől egy néhány évvel Lipcsében jelent meg.

— És most is még a bölcsélettel foglalkozik gróf úr? — Kérdi a házi úr.

mint rendszeren, mikor szólni „méltóztattam” hozzá, hanem elbocsátotta füle mellett a szót, kiengesdedt, mint egy fenyszál, egyet pödörített azon az ötdűfől hajszálon, a mit ő bajusznak képzelt, jobbraát csinált és ott hagyott a faképnél.

— Ejnye be kár, hogy az öreg Jupiter egy villámot is nem küldött le érte a telefonon, füztem tovább gondolatmenetemet, mikor magamra maradvá észre vettem, hogy szokott újságomnak, de újságunk egyáltalában se híre, se hama az asztalomon.

Dühösen érintetem a kis kanál-miniaturát, a tálcán álló pohárvizhez, és ha szabad e kifejezéssel élnem, valóságos harangozást vittem véghez, persze szintén en miniaturé.

Vége sikerült elfogom Samu frakkjának egyik libegő szárnyát, s szentül el voltam határozva, hogy addig el nem bocsátom, míg engem furcsa magaviseletéről föl nem világosít. Mert lapogztva emlékeztem könyvében, tisztában voltam vele, hogy Samu barátomnak semmi panasz nem lehet iránnyomban, a mi az ő rendes borsalóját illeti.

Mikor aztán fogva érezte magát, egy felséges mosolyt vágott arczom közé, előrántotta hóna alól az én újságomat, s újját egy kis „napi hír”-hez bökve, szörnyű nem chalance-szal mondá:

— Én is megyek!

Képzelték önök, milyen mohón olvastam én ezeket a sorokat:

(Pinczerek Eldorádója.) Moszkvában a czárnak közelében történő koronázása alkalmára 4000 pinczért keresnek. Igény tarthatnak ez állásra mindazok, kik a német vagy francia nyelvet bírják. Napi díj tíz rubel.

Ah, most már értem, tehát hie illae... Siettem legalázatosabban megintertve-wolna az én Samu barátomat, a ki a maga részéről biztosítva engem további kegyeiről, leereszkedő nyájassággal közölte velem, hogy Budapestről egész karaván pinczér indul közelbe Moszkvába, az említett 10 rubelök napenkénti fölveteléről.

A helybeli orosz konzul közvetíti őket. Egy ideig tehát ki leszünk most szolgáltatva az itthon maradó pinczerek önkényének, a minek keresztényi türelemmel való elviselésére jólelve figyelmeztetek minden bekeszerető pátyátársamat.

Kesegtesen bennünket az az édes remény, hogy fagyott lábakkal fogja őket viszkagergetni egy nihilista bomba, akkor aztán nem két-, hanem négyrétt fognak előttünk hajlongani.

Nem tudom, méltátja-e állandóan szíves figyelemre e szerény sorokat a nyájias olvasó; ha igen (a mit azonban alig merek remélni), úgy észre vehette, hogy bizonyos tekintetben némi macska-tempó nyilvánul bennük; mert valamint a macska mindig talpra esik, azoképen ezek a levelek is mindig olyan formán fordulnak, hogy a párba kerül a sor. De lát ki tehet róla, hogy a fővárosi élet hiven akarván visszatükröztenni, egyszer sem kerülhetjük ki a fegyverszerőgést.

Ami bizonyos ángulusnak, a ki majd a magyar párbaok statisztikájának összedállításán meg fog boldogulni, napról napra nehezbedik feladata. Hiszen minden nap újabb és újabb affäreket hoz s az egyik még el sincs intézve, mikor már öt másik foglalkoztatja a megismerőllött közvéleményt.

— Nem — felelé ő — most adom saját alá: a történelem szelleméről című művem, mely bölcséleti, de nem bölcsészeti.

A thea már várt reánk, a hölgyek is türelmetlenkedtek.

— Asszonyom — mondja a gróf — ha érveleimmel tévesztettem, úgy bocsánat. Kegyed azt mondá, hogy ne tekintsem nagyon laikusnak. Én megtettem, és kegyed kényeztülve van kijelentenie, hogy: élvezett elmékedésimnél!

— Talán háladatosabb lett volna, ha szívről, szerelemről elmélkedtem volna? — Oh szerelemnél elmélkedni nem szabad! — mondja a házi nő.

— És mégis, mennyit foglalkoztat vele a bölcsészek, pl. Hegel, ki azt mondja, hogy a szerelem kölcsönös rokonszenv egyesülése az én és te közeletatása, mert én és te az egy, és te és én az ugyanaz.

— Nos tudja most, hogy mi a szerelem? — Ebből nem, többet tudni meg ebben a tekintetben a gyakorlatból, mint az elméletből.

— Igaza van asszonyom! De szerintem a szerelem nem egyéb, mint a szív érzelm diarója!

— Ön gonosz!

Késő este távozott a társaság. Utamban hazafelé elmerengetének a gondolatok, melyek fölfogva tarták egész bensőmet; úgy érzet volt csak édes és az, hogy a gróffal, e modern Rameau-val megismerkedhettem, ki az udvari élet zajából, a paloták csillogó termiből, a bölcs szerény lakába vonult, a csendes, zajtalan, a tudománynak szentelt életet követte.

Radó Károly.

Vasmegeben Vép faluban az történt, A Pázmányt egy golyóval megölték. Karabélyból ment a golyó czombjába. Most ott fekszik Vepen heves sebláza.

Igen, a Pázmány megjárta. Párbaoknál rendszeren az ő piztoljai száltak szerepelni, s eddigél meglehetősen ártalmatlanoknak bizonyultak, sőt mint már emliteni szerezésük volt, azok „állatvédő piztolok”-nak is elkereszteltettek; és ime egyszerre csak azt a hirt hozza a telegraf, hogy Pázmányval szemben kevésbé kíméletesek voltak e piztolok és a saját gazdjuk ellen fordultak.

A telegráfról jut eszünkbe, hogy azok a héten egy provokálást közvetítettek, Hentaller Lajos orsz. képviselő részéről Tóvölgyi Tituszhoz, kinek neve bizonyára ismeretes az olvasó előtt, ama merész hangnál fogva is, melylyel egy pár regényét írta — hajdan, a mi miatt fogságban is állt.

A mi Hentallert illeti, az ő neve meg oly közönséges volt, mely nem egyét jelent többé, hanem fogalmat. Lehetetlen becsület-beli ügyet elképzelni nála nélkül és a „felek” nem párbaokédeket keresnek többé, hanem „hentaller”-eket. Igazi gentleman, a kinek kisújjában van a párbaokjává kodexa s az ilyen ember megbecsülhetetlen egy affairenél.

Nos hát most ő maga akasztotta össze a tengelyt, mint a „Debreczen” szerkesztője a „Debreczen Ellenőr” munkatársával Tóvölgyivel, kivel telegráf útján tudatta lakását. Tóvölgyi már itt is van Pesten, hogy — az ügyet rendezzék.

A Hermann Ottó esete azonban nem egészen ment a komikumtól. Ő neki egy rabbi-val gyűlt meg a baja, a miért azt állította, bizonyos rituális dolgoknál a zsidók vért használnak. A rabbi ezért megtámadta, s természetesen ismét tétele az affaire. A rabbi a kihívásra azt felelte, hogy ő kész megvívni, ha Hermann Ottó bebizonyítja állításait.

Reméljük, hogy a tudós rabbi (a kit különben Dr. Baknák hívnak) nem karddal, hanem azzal a bizonyos palacsággal állana ki a palatza, melyet az izraeliták sátoros-ünnepkor szoktak vallási szertartásuknál használni.

Talán elsülne ez is, mint néha a — pizkafa.

Hevesi József.

Az izr. nőegylet bálja.

Egy igen híres diplomata mondá a bécsi congressusról, hogy „tánczol, de nem halad.” No a mi farsangunkról ennek épen ellenkezőjét mondhattuk el, mert ez haladt, de nem tánczolt, vagy legalább nagyon keveset. Ennek azonban nem a tánczolni szerető fiatalok az oka, hanem a papok. Minek szabták olyan rövidre. De jól mondja a magyar, hogy ha rövid a kardod, told meg egy lépéssel, ha rövid volt a farsang, hát megtoldjuk egy pár héttel a bójtóból. Azt már nem bánjuk, ha rövid is. Az izr. nőegylet bálja is kiszorult a farsangból, hát megtartották a bójtoben, s bizony fölülmúlta akármelyik farsangi mulatást minden tekintetben, fényben, jó kedvben, tömeges részvételben és még anyagi sikerben is. Nem is csoda, hisz még a jegyeket is lenyokó árulták, ugyan ki tudná visszautasítani az ily „kérő anyagiakat”, hogy aztán akadót olyan is, kire 5-10 jegyet is „rásokoztak”, arról már nem a kisasszonyok tehetnek.

— Az én Béla barátom is ilyen jegyekkel „terhelten” s egész kétségbeesve jött egy nap hozzám s miként az egyszeri deliquens, kit akasztani vittek, e szavakra fakadt:

— Ez a nap ugyan szépen kezdődött!

— Ugyan miért? Kérdem én.

— Hát képzeld barátom, ma korán reggel hogy felkeltem, — még csak 11 óra volt — betoppant hozzám két bájos nagysám —

— És te még panaszkodol?

— No várj csak. Én persze rendkívül örültem a váratlan szerencsének s kérdezem: minek köszönhetem a látogatást?

A két nagysám összenézett. — Én is jobban kezdtem őket fürkészni, mert megvallom, nagyon kíváncsi voltam, de a mint a szemük közé néztem, mindjárt megtudtam, mit akarnak, mert azokból oly egyleti jótékonyaság lóvelte felém kérelmetlen sugárát, hogy kételkednem tovább nem lehetett. Istenem! — gondoltam magamban — mily fiatalok s már is jótékonyak!

— Parancsoljanak velem kedves nagysámok, — mondám — én rendelkezésükre állok.

— Hát kérem, a mi egyetlenünknek most igen sok kiadása volt, mert hát a mi egyeletünk igen jótékony, igen népszerű, de egyszerűsággal igen szegény egyelet is.

— Valóban igen szegény? Kérdem én s önkénytelenül zsembhez nyultam.

— Tehát mondom — folytató ő — most sok kiadásunk volt s így elhatároztuk, hogy egy bált rendezünk egyeletünk javára. Nem tessék megijedni. Igen egyszerű bál lesz, sem a nőknek, sem a férfiaknak nem fog sokba kerülni. Képzelve csak, mi tizenhatan egyszerű parasztlány ruhába öltözünk, s nehogy a férfiak ki legyenek téve a korsómáros szarolásainak, mi fogjuk felszolgálni az ételket, a miket szintén „szegények javára” összekérgetünk. Minden tál étel csak húsz krajczár lesz.

— Képzeltetlen olcsóság, — mondám én, ijedt szemeket vetve a kezében levő jegyekre.

— És nem is szabad bízni krajczáránál többet fizetni. Hanem borralalót elfogadunk. Láthatja tehát, hogy önöknek férfiaknak mily kevésbé fog kerülni. De a hölgyek is leggye-szerűbben fognak megjelenni, egyszerűi atlasz vagy igénytelen bársony ruhában, jóformán semmi ékszer nélkül, legfeljebb egyszerű arany-karperczek s még egyszerűbb aranyfüggő kis borsónagyságú gyémánttal. Példát akarunk adni az egyszerűségben. De talán már untatom is; no meg el is kell mennem, mert rendkívül sok dolgom van, az a sok választmányi ülés stb. Tehát rövid leszek. Én, kérem, jegyeket árulok s remélem, hogy uraság fog legalább egyet venni, mert hát a mi egyeletünk a legjótékonyabb, a legnépszerűbb.

— S a legszegegyebb — sohajték én. Diktum faktum vennem kellett egy jegyet s forintot fölülfizetnem.

— És te ezért annyira kétségbeesel?

— Hja, kedves barátom, ez már a hatodik s a jó isten tudja a bálig még hányat kell vennem. De ha csak még ez lenne a baj; de nem lehet, barátom, egész héten sehová vizitbe menni, mert akárhová méz, nem hallasz mást, mint a varrogó zörgését s a nagy olló csikorgását, s nem látás mást, mint szertehullt szöveterdarabokat, melyre a krétával előtört ismeretlen akombakomokat rajzolnak, s a szemed szinte eltéved a sok széles, hosszú, keskeny és rövid szeletek tömkelegében, melyeket a szövétből kiháist a varró. Majd tudományos vitába ereszkednek egymással a tunique és a derék együttes szabásáról, vagy az újatlan derék előnyeiről. S beszéldhetsz ott aztán akármiről, utóljára mégis oda megy ki a beszéd, hogy tán jobb lenne csipke vagy fodor, vagy ruche, vagy plisse stb. stb.

Igy panaszkodott az én Béla barátom s csupán csak az az egy vigasztalás, hogy majd a bálban jól fog mulatni. No de szépen felült, mert a ki nem tánczolt, az jól mulat-hatott, de a ki azt a tánczolat mulatásának nevezi, annak vagy igen erős oldaldobái vannak, vagy tyúkszeme nincsen, vagy az a sok szép leány annyira megzavarta szívét és észét, hogy a kúlbehátások iránt teljes érzék-telen volt.

Nem igen láttunk még ilyen népes bált az olvasókörben.

Hogye! hiszen már csak érdemes volt megnézni azt a tizenhat parasztlányt is, piroc csizmában, bokorugró szoknyában, leeresztett pántlikás hajjal, mind szaladgáltak szolgálat-készen fel-alá s vették a parancsokat a főhadi-szálláson levő vezértől, ki környezve volt táborokartól, s bizony oly szeretere méltósággal vitte nehez tisztét s oly sürgöve-forogva járt-ek az asztalok között, hogy ügyszólván az egész bálba ő öntött lelket.

Hát még az a rácz parasztlány hogy él van foglalta. Fekete szemében búhajos hang é, s körében az elragadtatás autógisa hallik s egy szivvel-lelékkel öt vallák az ezt királynéjának. Igazán nem lehetett rá nézni, hogy ne tessék. S mily szolgálatkészi! még a négyest nem tánczolja, hiába hívják tánczra a legszebb flórát, ő hiven teljesíti pinczér-női hivatalát. Volt is eredménye!

Kedves ellentétet képez vele a szőke parasztlány, két ruhában. Már csak azért is, mert ritka a magyar szőke leány. Tódulnak is az asztalhoz a vendégek, bizony igazat volt annak a szegény vendéglőnek, mikor így sohajtott fel: „aranyat ér az ilyen pinczérné.” Hát ha még látta volna, hogy az a sok fiatal ember szinte elfelejtett enni, ha szemébe nézett s az ember szinte felejt látni hogy hallja, s teledi halani hogy lássa.

A többi hölgyek csak a vacsora után kezdtek gyülekezni, a kiket rögtön megrohtantak a fiatal emberek, kik a tánczrendnek le nem foglalt számaira cserkésztek, de bizony hiába, mert a ki bál előtt nem foglalkozott, itt nehezen tehetett szert még csak tőr-tánczra is. És mindig többen s többen jöttek, a teremben óriási meleg volt s nagyobb tolongás. Sokan ki nem állták a meleget s hazamentek, rendkívüli nagy örmérey az ottmaradot-taknak.

— És virág és csipke, és szép hölgyek és szép szemek, és tolongás mindentűt. A szem ide s tova tévedez rajtok, egyik szebb mint a másik. Szóval itt minden a zemb, érzélem, élvezés és a — gyomorak.

— Felszegecs bál! — mondák az öregek a jókedvű fiatalok látára föllekelve, meg talán a bortól s kitűnő sórtól is, s néha-néha benéznek a tánczterembe — melyben oly meleg van, mint egy muszka gőzfűrdőben — hogy vajjon kedves leánykák kezében nem lesz-e a virág-csokor petrezselyem. Nem bizony, mert mindegyik leányra tíz fiatal ember is jutott.

— Gyönyörű szép hál! — mondák a hölgyek, alig piherve a fáradtságát, a egymás toletjét vizsgálják, melyek közül sok rend-kívül fényes és díszes volt. Hogyne lett volna szép bál, hisz nem akadt közölök egy sem, kinek Kaktusz Órziaks sorsa jutott volna osztályrészesül. S bizony a papának nem kellett limonddal hozni!

— Igézó bál! — kiált föl Merkur egyik

tüzes fia, hódításai üdvözletében (melyeket azonban én nem hiszek el neki, könnyen fel-fogható okból).

S így a bál mindenkinek legnagyobb meglepésével végződött.

A leányok közül öt lánkt: Schvarcz Flóra, Haeker Julcsa, Sternberg Etelka (N. Károly), Schweiger Mini, Nagy Katica, Lammerberger Jeny (Bécs), Kecskeméti Helén, Behr nővérek, Kohn nővérek, Haeker nővérek, Reiner Ida, Kövály Fáni, Schik Regina, Veisz Julcsa, Hirsch nővérek, Roth Irma, Fischer Jozefa (Czegled), Verschetz Neszi, Veisz Róza, Rothfeld Szida, Lustig Teréz, Steiner Hermin, Reiner Hermin, Fuchs Emma, Sohr Fáni, Szilágyi Mari kisasszonyok. — A fiatal asszonyok közül: Schvarcz Józsefné, Behr Mórné, Szemző Sándorné, Fekete Józsefné, Héjjas Mihályné, Fayer Jakabné, Polák Pálné, Brachfeld Sándorné, Vári Edéné, Samm Arminné (Budapest), Hoskóné, Svábne, ifj. és id. Lótyi Gyuláné, Perls Arminné, Schvarcz Gusztávné, Virányiné, Spierler Adolfiné, Vitz Gusztávné, Burger Mórné, Lótyi Simonné, Haeker Ferenczné, Szilágyi Zsigmondné, Schweiger Mária nővérek.

Alcírádás.

Kecskeméti Gazdasági Egylet.

Folyó hó 18. napján Horváth Dóme úr elnöke alatt tartott választmányi ülésben a következő tárgyak intézettek el:

Elnöki jelentés folytán készletben levő, a m. kir. földmívelési nagymélt. miniszteriumtól nyert magról a múlt évben már helyben termelt 50 kiló búza zab, és 80 kiló tavasz-búza, három egyleti tag között kölcsönképpen további kísérletre kiosztani határozott.

Ezen vetőmagokkal az 1882 ik évben elért kísérleti termés eredményéről más alkalommal már tüzetes jelentés tétetvén, ez által itt röviden feleltetik, miszerint a kúbi zab silény homokba lévén vette el-gazosodott ugyan, mindamellett a termés minőségére kielégítő volt; tavasz-búzából ugyan termelt által elvetett 55 kiló mag után kellőleg megmivelt talajon 550 kiló igen szép és nehéz búza termelt annyira, hogy az őszi búzátkal egyáltalán nem lehet megkülönböztetni.

Olvastatott a m. kir. földmívelési nm. miniszterium 6948. sz. alatti leirata, mely-nélfogva tudomására hozatik a választmány-nak, miszerint intézkedés tétetvén arra nézve, hogy termelés kísérletek ezáltal Early favorite, Extra early Vermont, Bisquit, Snow-flake és Early rose faj burgonyákból 100—100, összesen 500 kilo mennyiség küldessék.

Közszólatat fogadtatván, a megérkező vetőmag egy tagnak egy fajból 20 kilónként az egyleti tagok között kiosztani határozott. Annál fogva felhivatnak azon egyleti tagok, kik ezen vetőmagokkal kísérleti termelést eszközölni óhajtanak, miszerint ez iránti szándékukat szóval vagy írásban az egyleti helyiségben kedd, péntek és vasárnapon délelőtt 8—10 óráig bejelenteni sziveskedjenek.

Egyleti jegyző azon jelentése, miszerint a „Kecskeméti Kereskedelmi Iparhitelintézet és Népbank” igazgatósága, egy, tényleg befizetett 100 frt alapítványjal az egyleti tagok sorába lépett, — örvendetes tudomásul vétet, egyszermind alapítványt tevő pénzintézet igazgatóságának elnöke a választmányi örökös tagjúl bejegyeztenni határozott.

Egyleti jegyző azon jelentése, mely-nélfogva előterjeszti, hogy egyleti elnök Horváth Dóme úr közbenjárása folytán, Majthényi László és Berzevich Edmud uraktól nagyobb mennyiségű ojt-guly-küldemények érkeztek, örvendetes tudomásul vétetvén és köszönettel fogadtatván, ezen gulyak — addig is, míg hasonló intézkedés folytán máshonnan is várt küldemények a napokban megérkeznek — a városi lakosság között általánban, a helyi gyümölcsészet felrészítés és emelése tekintetéből díjtalanul kiosztani határozott. Ugyanazért felhivatnak úgy a városi, mint általánban a vidéki lakosságnak is irányban melegebben érdeklődő tagjai, miszerint azon esetre, ha ezen bejelentés és még érkező némes gyümölcs-gulyakból szerzeni óhajtanak, a kiosztással megbízott szakosztályi elnök Katona Zsigmond gyógyszerész úrnál jelentkezni sziveskedjenek.

Szapponos István választmányi tag úr azon indítványa, miszerint a korábbi években két ízben minden tekintetben fényesen elért eredmények oklva, tenyészési célra ismét előállítás tekintetéből vásároltassék valamely jónak elismert uradalom sertésfalkájából néhány kocza és kan, általános helyesléssel fogadtatván, és irányban eszközölendő tudakozások sötétküldésnek fogantatásául egyleti másodélnök úr megbízottan. (Tüzetesbe vett utasításhoz képest a helybeli sertésfalkákot nyert értesítés után, a bizlási célra legalkalmasabb anyaggal rendelkező nagy-vári püspöki uradalom és a kisenjő főhercegi uradalom tisztartóhivatalai ez irányban már időközben megkerestettek.)

Egyleti II-od elnök Csilléry Benő úr indítványa elhatározott, miszerint az egye-

sület birtokában levő, a „Kolosvári gazdasági Egyesület” felirattalv ellátott 5 darab ezüst- és 31 darab bronz érem értékesíttessék.

Egyleti elnök Horváth Dóme úr előterjeszti, miszerint Budapestten össze-kötötte-szerűen fogva, több elismert tekintélyű egyén-áron eszme fölött kezdett magánkörben tanácskozást, vajjon nem lehetne-e kivihető Kecskeméten egy nagyobb szabású szeszgyár létesítése? Önként értetik, hogy efféle vállalat-hoz, a mint egyrésztől nagyobb mérvő telebfelkötés szükséges, úgy másrésztől az a vele műhatlan kapcsolatos marhahizlalás-sal együtt, a mezőgazdaságnak e vidékenni emelésére felelte hatható befolyással lenne.

Elismert tény, miszerint e vidéken termelt burgonya mindenek között legalkalmasabb a szeszgyárra, ugyanazért ha ezen szeszgyár létesülhetne, az esetre itt a burgonya-termelés, a mezőgazdaságnak egyik főbb jövedelmi ágát képezné, a nagymérvű marhahizlalás által nyert trágyamennyiség pedig a földekre vetetvén, a burgonyakelendőség miatt, ennek nagyobb mérvénni termelése — a bővebb trágyázással kapcsolatban — bizto-sabbá tenné a gabonatermelést.

Azon felmerülhető ellenvetés, mintha ezen szeszgyár, a köznép között már is felelte elharapódzott pálinkáivást még inkább fokozná, önként eliesik azon indokból, mert ezen szeszgyár a helyi és vidéki fogyasztásra legkevésbébe számítanak, mivel annak készletei kivitelre szánják.

Ezen előterjesztés örvendetes tudomásul vétetvén, elnök úr a jelzett irányban megke-zett értekezlet tovább folytatására fölkeretett. Ezzel a gyűlés elszólat.

Cseréklyei Károly, g. egyli. jegyző.

Fólvadások.

A főreliskola szombati estélyén kegyeletes szavakkal emlékeztet meg Virányi Ignézt elhunyt nagyunkról, Arany János-ról. Városunkban (a vidék egyik legnagyobb városában!) oly csekély, mondhatjuk semmisen történ, mivel e határozottan legnagyobb költőnk iránti kegyeletünket kimutatni volna, hogy a reliskola jóformán a város becsületét mentette meg e felolvasás rendezésével.

Vázlatos ugyan, de erős vonásokkal rajzolta a felolvasó a kort, mely Arany Jánost szülte, irodalmi s politikai renaissance-unktól fogva. Érintve a kiváltságosok idejét, midőn nemcsak a politikai jogok, de az irodalom is csak a kiváltságosok számára létezett — a Kazinczy korát, melyekben beleerészkedett az Aranyt közvetlenül megelőző időszakba, melynek a politikában Széchenyi, az irodalomban Vörösmarty voltak vezérférfiai. Amabban az angol liberalizmus, ebben az antikial gyönyörű harmóniába összeolvadt új nyelv s költsézet jellemzik a kort. Utánuk Kossuth és Petőfi volt a vezérszerep, kiknek jelszava szabadság, egyenlőség, testvériség, tehát francia szellem az angol helyett a politikában, s a népköltészet behozatala, művelése, sőt később utánzás az irodalomban. Az utánuk következett éveknél nincs politikusuk s nincs költőjük. Van legfeljebb buzditókuk s vigasztalójuk. De van politikusa s van költője a békülés napjainak. Politikusa Deák Ferencz, költője Arany János.

Ha lehet költőt korával összehasonlítani, ha lehet a korok költői s politikusai közt párhuzamot vonni, úgy lehet bizonyára Deák s Arany között. Deák Ferencz kibékíté a nemzetet a királyjal, Arany János össze-egyeztet a népköltészetet a műköltészetet. A mi Széchenyinek álma, Kossuthnak elszánt akaratja volt, azt kivitte Deák. Szabaddá tenari a nemzetet, belevonni az európai civilizáció körébe, s az által a nyugati-európai államoknak mintegy testvéreivé avat — ezt tette Deák. S a mi Vörösmartynak óhaja, Petőfinék szándoka volt, de egyiknek sem sikerült, megnevesítve a népköltészetet, műköltészetét varázsolni — ezt tette Arany; s ezért mondottuk mi is fentebb határozottan legnagyobb költőnknek.

Arany Jánosnak élete és működése, ha másannan nem, e lapok hasábjairól ismertek olvasóinknak, s azért nem is terjeszkedünk ki a szépen írt fölolvadás további részleteire. Szívükben ünnepet ültek a jelen voltak, a megemlékezés kegyeletos ünnepet.

Szerdán Krécsy Béla, a vegyészeti ujonnan ide kinevezett tanára tartott Fiuméről s annak természeti viszonyairól fölolvását. Ha Virányi fölolvását egy antik tragédia méltóságához mérnők hasonlítani, úgy Krécsy még jobban a francia salon darabok könnyedségével, finomságával és szellemességével vehetőnk össze. Minden hasonlat setét s mindenesetre bizog egy kiesit ez is. Mert a könnyedség, finomság s szellemen kívül a fölolvadás tartalmas és tanulságos is volt. A hely-és természetrajzi, sőt futólag a társadalmi viszonyoknak is biztos ismeretével rajzolta a fölolvás Fiumét, szent István koránál eme legesebb gyönyéret.

Nem számítva az inkább „szó hőheren Diplomatie”, mint a fölolvadás keretében vágó politikáló részt, Fiumének leginkább termé-

zeti viszonyaira s fekvésére volt kiváló tekintettel. A magyar tengerpart kiváló állatit, rókát, pókféltket, csillagalkú asteroidákat, korallféltket stb., részint rajzon, részint természeti példányokon mutatta be a díszes hallgatóságnak. Leirta a jardino di popo babéredet, olajfáberket, rószáliteket, ezeken búbbajosan csattogó fölműltét, s messze elnyúló tenger kékes-zöld habjain megtörtözött holdszagarakat, melyek mind-mind ábrándozásra hínak, szerelemre csalogtatnak.

Részletesen foglalkozott még a körül-fekvő szigetekkel, azok egyes mondáival, s a szomszédos Karszt-hegység kopár bérzeivel, melyeknek tájrázat a kifeszített vízszálra oda is akarta vetíteni, de az experimendok pajkos ellensége a véletlen neki is ellen-elte szegődött.

De kárpótolta ezért a hangos éljenés, melylyly egy egészében, mint részében szelemes fölolvásait jutalmazták, s mely biztatásul szolgálhatott a fiatal fölolvásoknak, hogy máskor is szivesen meghallgatják.

SZINHÁZ.

No már én sohse hiszek az újságnak többé, ez az újságíró nép valóságos telhetetlen papok; teleamentálják az egész világot, hogy a keceméti közönség nem pártolja a szinészetet, hogy éhen hagyja halni a tenet napzsámait, hogy a direktor kénytelen lesz Kecskemétről megszökni, mert nem képes a szinészeknek kiadni rendszeren a gázsit, hogy közönségünk ilyen kemolyan érzékelen a hont művészet iránt stb., és ime, a ki ezt a ténapirfogyasztó népet legelőbb meg-hazudolja, az maga a szinészdirektor. Olyan jól megyen neki Kecskeméten a sorsa, annyira tejen-mézen fürdik, hogy csupa há-ladatoságból a legnagyobb engedményekben részesíti közönségünket.

Szombaton tetemesen leszállított árak mellett enged siránkozunk a „Tiszteletes úr keservei” fölött.

Vasárnap a jegyváltó közönségnek oly értékes ajándékok at osztogat, melyek a jegy árát majdnem megközelítik, és mégis láthatunk eszizes esziamdiainast, sőt még kiérettet is.

Kedden meg már annyira megy önzetlenség, hogy a művészet terjesztése ezáltal ingyen előadásra invitálja a t. cz. publikumot, sőt már csak azon esodálkozunk, hogy szerdán egy rendkívüli díszelőadást nem rendezett, melyben minden nézőt legalább is egy kis pörköltéssal és töröcsuszával meg-traktált.

Az igaz, hogy: „de gustibus non est disputandum”, és mi a direktor árnak kedvteljes épségség nem zavarnók, ha — és ez teljes meggyőződésünk — az ő privát gusztsával a miveltebb közönség gusztsat a szin-házbajárástól el nem rontaná. Ismételten hangsúlyozzuk, hogy mi a szinházat, mint a művészet templomát, szent helynek tartjuk, ha a privatpassiónak háttérbe kell vonulnia az eszme előtt. — Az adott viszonyok között legkevésbé sem esodálkozunk, hogy

Csütörtökön Bányai árnak jutalomjátékán éves padok és páholyok ástitottak a szin-padrát, pedig úgy az előadás, mint a jutalomzót (?) megérdemelték volna a nagyobb közönséget. Merjük állítani, hogy Bányai a társulat legszorgalmasabb, leggyekőbb tagjainak egyike. kinek még a legszorgosabb kritika is elismerésel adozik, és sajnos, az ost finansialis eredményének legkevésbé sem örvendhet. Jutalmazza őt a mindig hiven teljesített kötelesség tudata. Sovány vigasztalás az igaz, de az önzetes férfúra nézve mindig megnyugtató. — Ez este két kisebb szimni került előadásra: az egyik Coppee „Cremonia hegedűse”, a másik Vozári Odón „Piroksa és Boriska” című boházata. Az első darab a kis közönségre nagy hatást gyakorolt. Ferrari Taideo (Szakáll) azon fogadást tette, hogy leányát Gianninál (Nagy K.) csak azon hegedűszóitónak adja, ki a bekövetkező versenyen pályanyeres lesz. Közudomástilag az ő két tanítványa Filippo (Peterdi) és Sandro (Hevesi) voltak a leggyesebbek, de ezek közül is kétségtelenül a pápos Filippo lesz a győztes, holott Giannina Sandró szerteti. Filippo ezt megtérvén, jöllehet ő is szereti a szép leányt, nagylelkű resignatíval elereseli a maga hegedűjét Sandroval, és felkéri ezt, vigye el az ő hegedűjét is a versenyre. Sandro minden áron imádotthozaga akarva jutni, átközben visszacszereli a maga hegedűjét. A győztes természetesen a pápos lett, ki azonban a jutalomról lemond barátja javára. A nemes resignatíó, az önmészótt fájalmat Peterdi úr oly megható igazsággal mutatta be, milyent szinpadunkon ritkán látunk. Öszintén gratulálunk neki.

A második darabban Bányai úr pompás komikai alakítását emeljük ki, továbbá Némethy Cornél k.-a. és Ebergényinének helyes játékát, Nagy Katica k.-a. kedves jelen-ség volt.

DANI FERENCZ

meghalt 1883. február 20.

Közfelútnünk ismét egy hírneves önzelen bajnok dölt ki. Dáni Ferencz, Szeged város egyik legérdemesebb polgára s volt főispánja folyó hó 20-án 69 éves korában elhunyt. Az érdemekben öszült férfúit első sorban ugyan Szeged, mint szülőváros siratja és méltán gyászolja; de öszintén osztozunk abban mi kecemétiiek is, kik mint városunk első főispánját tanultuk öt tisztelni, becsülni és megismerni. Ez állásában fejtett ki legnagyobb tevékenységet, s a pártokon felülemelkedve, a legnagyobb tapintattal és mérséklettel, de egyszerűen erélylyel s teljes öntudattal felelt meg nehéz hivatásának. Ezért gyászoljuk őt mi is, kegyelet és elismerésel adóva az elhunyt ravatalánál. Temetésén, — melyen városunkat Lestár Péter polgármester, Horváth Dóme, Horváth Béla stb. bizottsági tagokból álló küldöttség képviselte — Szeged városa imposans alakban fejezte ki részvétét az elhunyt iránt, ki minden ízében talpig becsületos magyar ember volt. Áldás emlékére, béke hamvaira!

UJDONSÁGOK.

— **Mathias, bricht Eis.** S csakugyan egész tavaszra változott az idő, úgy hogy Zsuzsánna napján még a paesirták is megszólaltak, mit a gazdák jó jelnek tartanak.

— **A helybeli vadászárság** f. hó 18-án tartá az évi rendes közgyűlést. A társulatnak jelenleg 81 tagja van, s az 1882. évi bevétel 996 frt 38 kr., a kiadás 745 frt 69 kr. volt. Vagyon állása pedig 303 frt 69 krt tüntet fel, mely számok az egylet rendezett viszonyairól tanúskodnak. A közgyűlés egyik fontos tárgya volt az alapszabályok azon szakaszának módosítása, mely a társas vadászaton elejtett vadak felosztásáról intézkedik. Ezentúl ugyanis minden elejtett vad — a szárnnyas és dávadak kivételével — a társaság lesz, s abból minden résztvevő tag és vendég kap egy, két, vagy a körülményekhez képest legfeljebb három darabot. E méltán szükséges intézkedés, hisszük, hogy sok elharapóztott rendeltetésnek és kápszáságnak elejét veszi, mely miatt a hájtóvadászatok tartása már csaknem lehetetlenné vált. Ezután a tisztikar választott meg újra kezűleg a választmány pedig szavazatokkal által. A választás eredménye következők: elnök Bivi Kiss Ferencz, alelnök Gömörly Frigyes, pénztárnok Gyenes György, jegyző Ulrikh József, ügyész Tormássy Ferencz. Tiszteletbeli elnök Vojnárovcics Sándor, honvéd huszársz. alezredes. Választmányi tagok: Bogus Pál, B. Kiss Pál, Diószegi József, Gyulai Antal, Lehotzky Gyula, Magyar Pál, Muraközzy János, Pacsu Mihály, Papp Sándor, Quirini Miklós, Radics Károly, Szeless Ferencz, Szeless József, Taty Jenő, Zsitvay Béla.

— **Szakáll Antal** jutalomjátéka lesz holnapután kedden. A derék jutalmazadó elődarabot választott, mely nem a kuriozum kedvtelésé esalogsza a közönséget, hanem a leg-tisztább művelvet nyujt annak. Moliere világ-hírű „Tartuffe”-je kerül színrre, mely szerepet most néhány évvel Szakáll, mint vendég, a nemzeti szinpadon is játszotta s ott is diadalal. Reméljük, hogy derék tragikusunk e remek alakítását sokan fogják megnézni, illetve mindannyian, kik a klasszikus művelv iránt érzékelnek bírnak.

— **Szabó László** s. tized 104. sz. alatti lakos bejelentette a kapitányi hivatalnál, hogy tanýjáról még a múlt évben több nemű szárnnyas állat, f. év január 26-án padlásáról 6 véka tiszta búza, 3 véka zab s pinczefőből egy szákb burgonya tolvajoltatt el, melyek elorzásával kerteszt Kovacs Gergelyt és Vince József kertesztlegényt gyanúsítja. Ezen feljelentés folytán a gyanúsított egyének fogatván, töredelmesen bevallották a tolvajlást, minek folytán a törvényssék fenytő osztályához kísértettek át.

— **A helybeli takarékpénztár** ma d. e. 10 órakor tartja évi rendes közgyűlést a Kaszinó nagyertermében.

— **Esküvő.** F. hó 21-én ment végbe a helybeli izr. templomban Rubin Albert szegedi kereskedő esküvője Hoffmann Hermin kisasszonnyal. Az esketést a menyasszony nagybátyja, a híres nagyváradi rabbi Kohut Sándor úr végezte. Esküvő után a menyasszony szülői házánál kedélyes estebéd s ezt követőleg reggelizt, festelen tüzés fűszerezte a lakzit.

— **A „Kecskeméti Dalárda”** f. hó 18-án tartotta népes alakuló közgyűlést, melyen a tiszteltbíró a következőkép ejtetett meg: tiszteletbeli elnök: Lestár Péter, elnök: Horváth Béla; alelnök: Mádi János; karnagy: Mihó

